Abafáy-Deák Csillag

Postagalamb

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 31. szám, 2019. augusztus 2.

Már a második este hazatelefonált. Mostohaanyja vette fel, csak vonalas telefonjuk volt, apját kérte a készülékhez. Hallotta az öreg ziháló lélegzését, és ahogy hallózik. Én vagyok, Edit, minden jól alakult, már kicsomagoltam és... apja tovább hallózott. Nem hallod, apa, amit mondok, van valami a vonallal, én mindent hallok, még a kis papagájom hangját is. Ki vagy? Semmit se hallok, halló, egy szót se értek, kattant a telefon. Pár perc múlva újra hívta a számot, akkor is mostohaanyja emelte fel a kagylót, nem kérdezett semmit, odakiáltott férjének: Megint az a drágalátos lányod. Apja hallózása után újból megszakadt a vonal.

Másnap ugyanez történt, apja ekkor már kiabált, nem hallok semmit! Mostohaanyja megjegyezte, nem kellene annyit zaklatni az öreget, elég bánatos amúgy is. Végre csend van a házban, mióta ketten maradtak. De apa még jól hallott pár napja, történt valami? Miért nem viszik orvoshoz? Semmi szükség erre, csak a telefonhangot nem hallja, egyébként minden a régi.